

Är syndanaturen död eller levande?

Bidrag från Gustav Börjesson
2007-01-15

I Rom.6:6, 18 står det: ”Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden…Nu är ni slavar under rättfärdigheten, sedan ni har befriats från synden”. Vad jag förstår så lär Bibeln att Jesus inte bara utplånade all vår synd på Korset, utan att Han även gick i graverna med själva vår syndanatur. Och att vi i pånyttfödelsen blir nya skapelser i Kristus, där det gamla är förbi (2 Kor.5:17). Andra Skriftställen bekräftar, såsom ”Ni har ju klätt av er den gamla människan med hennes gärningar och klätt er i den nya människan”(Kol.3:9-10) och Ni har lämnat ert förra liv och lagt av den gamla människan som går under, bedragen av sina begär, och ni förnyas nu till ande och sinne. Ni har iklätt er den nya människan, som är skapad till likhet med Gud, i sann rättfärdighet och helighet”(Ef.4:22-24). Men hur är det då, är syndanaturen död eller inte, hos de troende? De flestas erfarenhet är väl (liksom min) att denna döda syndanatur har ovanligt lätt att få liv, behöver inte vara grova synder, utan sådant som irritation, ilska, något illvilligt ord om någon o d. Men sedan lär ju också Bibeln att det är en strid mellan kött och ande, som Gal.5:16-25 säger, men där den sant troende låter Andens liv segra då köttet är korsfäst (vers 24-25).

Den övervägande erfarenheten är dock, både väckelsehistoriskt och personligen att det blir seger över köttet genom tro, Andens liv och genom den lydnad som kommer av kärlek till Herren, men också av överlåtelse och Gudsfruktan, och genom Guds Ords ständiga inmatande, och inte minst genom syndaånger, syndabekännelse och att övergiva synden, d v s helgelse. Men som jag förstår så är syndanaturen död och begravnen, men att den får lätt liv igen, varför det är en ständig strid om att hålla köttet och om den blir livaktig så skall den genast dödas (med ovannämnda sätt). Men idag så tror majoriteten i svensk kristenhet att syndanaturen inte är död, utan att den lever, och lever helt legitimt som en naturlig del av kristna livet. Här tycker jag det behövs klagörande. Och är inte detta en väldigt, för Jesu Frälsningsverk, grundläggande sak? Peter Käre Peter Hur är det, är syndanaturen död eller inte hos de troende? Så frågar Du. Du har på flera ställen i breven – t ex i Rom. 6 och i Kol. 3 – sett att ”vi har dött och uppstått med Kristus”. Samtidigt har Du gjort den erfarenheten att den gamla naturen visst inte verkar ha dött, tvärtom yttrar den sig i sådant som ilska och illvilliga ord. Hur är det då? Låt oss se vad det står i Rom. 6! Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. Ty är vi förenade med honom genom en död som hans, Skall vi också vara förenade med honom genom en uppståndelse som hans. Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden. (6:4-6) Att vi är förenade med Kristus i hans död och uppståndelse betyder två saker för oss. Först innebär det att det som Kristus har gjort, det gäller nu för oss. Han har dött våra synder. Hans död räknas för oss. Vi står rättfärdiga i honom. Han har stått upp med nytt liv. Vi har fått detta nya liv. Men samtidigt är detta en process, det är något som skall ske med oss. Vår gamla människa skall dödas och dö. Vi skall leva det nya livet i Kristus. Därför - när jag märker att min gamla människa ställer till både det ena och det andra. behöver jag inte förtvivla. Jag har del i Kristi död. Jag vågar tro att jag är ren och rättfärdig i honom. Samtidigt måste jag genast döda den gamla människan med hennes onda begär. Så får jag hålla på ända till dess jag fysiskt dör och läggs i graven. Det är ett utdraget skeende. Den gamla människan har blivit korsfäst med Kristus. Och liksom det var på den tiden – korsfästelsen var en utdragen process – så är det nu för mig. Hela tiden får jag hålla på med att kuva och döda denna ”syndens kropp”. Så här är min tröst och kamp.

- Tröst – jag vågar tro att jag är rättfärdig i Kristus fast jag har mitt fördärv kvar. Jag är på samma gång rättfärdig och syndig (simul iustus et peccator).

- Kamp – jag kan inte tåla det som min gamla människa ställer till. Jag måste – i Anden – kämpa mot köttet. Många hälsningar i Kristus Gustav Börjesson